

'Ik leef tegen mijn wil gescheiden van mijn man'

RITA'S ECHTGENOOT (54) KAMPT MET JONGDEMENTIE EN VERBLIJFT IN EEN WOON-ZORGCENTRUM

Rita: 'Frank (nu 56) was tweeënvijftig toen er bij hem jongdementie vastgesteld werd. Het waren zijn werkgevers die na een aantal incidenten aan de alarmbel trokken. Het viel hun op dat Frank zijn werk na dertig jaar plots niet meer naar behoren uitvoerde. Zo haalde hij hefftrucks uit elkaar, maar slaagde hij er niet in om alle onderdelen weer op hun plaats te monteren. Thuis begon hij mij in diezelfde periode herhaaldelijk dezelfde vragen te stellen. Dat zorgde voor spanningen, maar verder stond ik er weinig bij stil. Toen alle onderzoeken erop zaten, kregen we voor het eerst te horen hoe de vork in de steel zat. Het nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel. Althans voor mij en mijn dochter. Frank leek nauwelijks te beseffen wat er aan de hand was. Eén dag later viel in overleg met de bedrijfsleiding en de vakbonden de beslissing dat Frank in het kader van reorganisaties binnen het bedrijf ontslagen zou worden.' 'Na zijn ontslag verliep alles een tijdlang rustig. Frank deed zijn ding, terwijl ik elke dag uit werken ging. Gaandeweg pikte ik echter subtiele veranderingen in zijn persoonlijkheid op. Zo was hij altijd een bezige bij geweest, maar werd hij nu almaar passiever. Als er klusjes uitgevoerd moesten worden, volgde hij eerst wel nog nauwgezet mijn aanwijzingen op, daarna deed hij helemaal niets meer. Niets kon hem op den duur nog boeien. Jarenlang waren we fervente motorliefhebbers geweest. We hadden zelfs elk een eigen motor, maar zodra Frank niet langer uit werken ging, bleef die van hem in de garage staan. Elke keer opnieuw stelde hij het rijden uit, tot ik uiteindelijk besliste om onze motoren te verkopen. Zelfs voor een praatje of borrel met de burens, met wie we altijd zo'n goede band gehad hadden, kon hij nauwelijks nog enthousiasme opbrengen. Deelnemen aan een gesprek lukte gewoonweg niet meer, alsof hij niet meer wist hoe hij zich ten opzichte van anderen moest gedragen. Van zijn perfectionistische, gepassioneerde en actieve karakter bleef plots niets

meer over. Daarna ging het van kwaad tot erger. Op den duur durfde ik hem zelfs niet meer alleen thuis te laten. Er liep altijd wel iets fout. Hij bleef een hele dag in pyjama zitten of plaste per ongeluk in huis. Frank eiste mij ook steeds meer op. Hij wilde overal met me mee. Ik kon zelfs niet meer alleen naar het toilet of naar de dokter. Ik had echt geen leven meer. Vorig jaar in juni kon ik hem na lang tegenstribbelen overtuigen om naar een dagcentrum te gaan. Twee maanden later is de situatie thuis echter compleet onhoudbaar geworden. Frank stond elke nacht tot wel tien keer op, waardoor ik zelf nog nauwelijks aan slapen toekwam. Uiteindelijk liet ik hem in oktober noodgedwongen in een woon-zorgcentrum opnemen, waar hij nu nog steeds verblijft. Ik had nooit gedacht dat alles zo'n vaart zou lopen. Zijn medische toestand is razendsnel achteruitgegaan. Een exacte prognose stellen is onmogelijk, maar het wordt almaar duidelijker dat de medicatie die Frank inneemt om zijn ziekte af te remmen geen enkel nut meer heeft. Ondertussen kan Frank niet meer stappen en praten. Hij zit in een rolstoel en ik versta hem nog nauwelijks. Zijn fysieke en mentale aftakeling is moeilijk te aanvaarden, maar de eenzaamheid die ik ervaar als Frank er niet is, weegt nog het zwaarst door. Ik ben tegen mijn wil in gescheiden van mijn man.'

'Ik bezoek Frank ondertussen zo vaak als ik kan. Vier keer per week ga ik een hele namiddag bij hem langs. Samen met Het Ventiel, dat wekelijks activiteiten organiseert om personen met jongdementie uit hun sociale isolement te halen, trekken we er regelmatig opuit. Het doet me deugd om onder lotgenoten te zijn. Iedereen zit er in hetzelfde schuitje, iedereen deelt er hetzelfde verhaal. Het is een veilige omgeving waar je vrijuit kan praten over de situatie waarin je verkeert en waar iedereen begrip voor je opbrengt. En dat is nodig. Ik raad het iedereen in een soortgelijke situatie aan. Zoek lotgenoten op, zoek de steun op die je zo hard kan gebruiken. Je wordt er vanaf de eerste dag met open armen verwelkomd, het voelt als één warme familie.' >>

GOED GEVOEL 91